

[Socialministeren]

synes – og det er det, jeg synes er nyt i den politiske debat – at vi også fra politisk side har fået en erkendelse af, at disse mennesker kan noget, som børnene også har brug for. De kan ikke redde et barn, hvis forældrene ikke ønsker barnet, eller hvis forældrene slår hånden af det, eller hvis velhavende forældre betaler børnene for at holde sig væk. Det er jo også et af problemerne.

Jeg ved, at nogle lægger mest vægt på, at økonomisk meget dårligt stillede forældre har problemer. Det forstår jeg godt, og det erkender jeg, men der er sandelig også problemer for børn, der vokser op i velstillede hjem hos forældre, der ikke gider have med dem at gøre. Der ligger 100 kr. på køkkenbordet, køb dig lidt mad, far og mor skal til bridge. Det barn er ikke bedre stillet end et barn fra et miljø, som givetvis kunne bruge nogle flere penge.

Fattigdommen er den samme i relation til barnet. Følelsesmæssig fattigdom er nok noget af det barskeste, der findes for et barn. Jeg vil gerne give det den dimension. Jeg taler ikke uden om økonomi, men jeg vil gerne fremhæve, at for mig har det også været et spørgsmål om – og deraf diskussionen – måske at bruge disse 5.000 eller 10.000 skattefrie kroner til at få nogle til at tænke lidt over: kunne man købe sig lidt fri for dem?

Jeg ved godt, at alle ikke kan, men der kunne være et prioriteringsspørgsmål, for børnefamilier køber også video, mikroovne, charterrejser og alle de nye ting, som alle nu skal have. Sådan er det jo. Børnefamilierne som sådan er lige så forskelligt stillet som alle andre grupper. De har nogle ting tilfælles, de har problemer tilfælles, og de har glæder tilfælles – og lad os ikke glemme glæderne!

Alle disse signaler har altså været medvirkende til – og jeg synes bestemt, debatten i dag har bekræftet det – at det ikke var tids-spilte at prøve at få udvekslet synspunkter. Jeg føler det ikke, som om der står to store ideologiske fløje over for hinanden. Jeg har kunnet nikke enig til meget, der er sagt af VS, SF og Socialdemokratiet, fru Jytte Andersen ikke mindst, og jeg tror, at det vil give gode signaler til det arbejde, vi skal videre med.

Hvordan kommer vi så videre? Forslaget fra hr. Carsten Andersen om plakaten, der skulle hænges op, og hvorpå der stod, at i al

lovgivning skal der tages hensyn til børn, er såmænd ikke så dum, for det er jo bl.a. det, der skal være kommissoriet for det tværministerielle børneudvalg. Det skal varetage børnenes interesser, når man i Boligministeriet sidder og drøfter lovgivning om det og det, når man i Miljøministeriet drøfter det og det, og når man i Socialministeriet eller i Undervisningsministeriet – nu skal jeg ikke nævne for mange, for så glemmer jeg sikkert én alligevel – drøfter tilrettelæggelsen af det og det.

Det er ikke kun et spørgsmål om, hvordan vi bygger nye boliger – det er også vigtigt, for de kan bygges på mange måder, og der er nogle, der er afgjort børnevenlige, og nogle, der afgjort ikke er det – men det er også et spørgsmål om hele byfornyelsen, hele den fysiske planlægning i øvrigt. Hvordan skaber vi miljøer? Vi kan ikke skabe fællesskab, for det kan ikke gøres lovgivningsmæssigt, vi kan ikke skabe fællesskab mellem mennesker, men vi kan befordre mulighederne for det, og fællesskabet på tværs af generationer er nok et af mine bud på det, som jeg også regner med ligger i det, vi taler om med »ned med plankeværkerne«.

Det er ikke kun et spørgsmål om, at der er flere, der skal kunne gå ind på børnehavens legeplads, det er heller ikke kun et spørgsmål om, at dagplejemødrene skal kunne følges med daginstitutionens folk i en bus hen at se en film i biografen – det er også vigtigt, og det er banale ting, som er irritationsmomenter i det daglige – men det er et spørgsmål om, at man i lokalmiljøet kan samle de ressourcer, menneskelige ressourcer, økonomiske ressourcer, faglige ressourcer til glæde for de samme 150–200 børn, som vi bare i dag har sat ind i forskellige båse, ordninger, kategorier, betalingsordninger, og hvad ved jeg.

Nogle har kritiseret dette for ikke at være håndfast nok, men det er ikke så nemt at lave en lov, der siger: sådan skal man. Jeg har ønsket at nedsætte et udvalg, som jeg ikke rigtig har givet et navn endnu; for min skyld må det gerne hedde perspektivudvalget, men det skal ikke virke, som om vi i det tværministerielle skal arbejde uden perspektiv, derfor skal man være forsigtig med navne. Men jeg har ønsket at nedsætte et udvalg om dagtilbud til børn i bred almindelighed for at nå frem til, hvordan vi får stykket pjalterne, ressourcerne, sammen.